

Šuma u očima Slavonca

Došlo je proljeće u slavonske šume. Sunce se sve ranije probija kroz tek propupale stoljetne krošnje hrasta. Ptice cvrkuću na sve strane. Vesele proljetnice izviru ispod starog suhog lišća. I već se lagano vidi stopa čovjeka na šumskoj stazi. To je upravo prošao jedan od rijetkih Slavonaca kojeg život još nije odveo u tuđinu trbuhom za kruhom.

I šeta on tako razrijeđenom slavonskom šumom promatrajući proplanke na kojima je nekada slušao vihor vjetra kroz krošnje. S čežnjom u očima promatra porušena debbla koja čekaju da ih nemilosrdni i pohlepni ljudi izvuku i odvezu daleko od njegove Slavonije. U njegovim očima zasjaji suza dok se prisjeća veselog djetinjstva kad se igrao s prijateljima po šumama. I ponosno promatra one uspravne, visoke i čvrste breze koje žale skupa s njim. Njihov nemir s vremena na vrijeme prekine glasni jastrebov krik dok leti iznad šume. Hodajući tako, nanese Slavonca put do bistrog šumskog potoka gdje se napije čiste i hladne vode koja ga osvježi. Odjednom iz grma pred njega iskoči zec i u par skokova nestane mu iz vida. Šetajući tako dalje voljenom šumom, sati su mu proletjeli kao minute. Kad je došao na kraj šume, ugleda Slavonac velike neobrađene oranice i zamisli se zašto smo dopustili da se plodne oranice i bogate guste šume tako unište.

Svakog idućeg jutra će izlaziti sunce kroz hrastove krošnje, ali je pitanje koliko će Slavonaca ostati i uživati u njenoj ljepoti. No zauvijek će te ljepote, nekada vidljive okom, ostati u mislima Slavonca ma gdje on bio.

Iris Bobeta, 6.d